

Overtøelse, om man ikke burde igjen gjøre Forandringer i den Bestemmelse, der nu bliver tagen. Men var denne Bestemmelse antagen som en Grundlovsbestemmelse, som en Følge af Grundloven, kunde ingen Forandringer ske uden ad grundlovsmaassig Wei. Jeg troer det derfor at være rigtigt, at man bringer det paa det Klare, om det er en ny, skjøndt ved Grundloven foranlediget Bestemmelse, eller en umiddelbar Følge af Grundloven, og jeg troer, at det er saameget mere nødvendigt, at man herom bestemt udtaler sig, som det har Udseende, som om den Mening, at det er en Følge af Grundloven, har havt Overvægt i Folkethinget, uagtet det forekommer mig upaatviveligt, at den modsatte Mening er den rigtige. Jeg finder nu vel, at der baade af Justitsministeren og af flere Ministre og af nogle af de meest anseete Lovkyndige blandt Folkethingets Medlemmer er fremsført afgjørende Grunde for den Mening, at Lovens Indhold ikke var nogen umiddelbar Følge af Grundloven. I det, som der af disse er blevet udtalt, ligger i Grunden Kjernen af Alt, hvad man kunde sige om denne Sag; men imidlertid troer jeg, at den kan behøve en videre Udvikling, siden man har seet, at det, som blev udtalt i Folkethinget i denne Retning, var langt fra at vinde almindelig Anerkjendelse.

Naar man nu har villet begrunde den Mening, at Grundloven ophævede Lovens 3—20 og de øvrige Lovbestemmelser, hvorefter fremmede Tøder ikke maatte uden i ganske kort Tid og for deres Gjennemreisels Skyld opholde sig her i Landet uden særlig Tilladelse, og sagt, at dette laa allerede i Grundlovens § 84, saa beraaber man sig paa, at det hedder: „Ingen kan paa Grund af sin Troesbekjendelse berøves Adgang til den fulde Nydelse af borgerlige og politiske Rettigheder eller unddrage sig Opfyldelsen af nogen almindelig Borgerpligt“. Man siger, at der er talt i saa almindelige Udtryk, at det ligesaavel maa anvendes paa enhver Fremmed som paa Landets andre Borgere. Men jeg troer, at det, baade naar man læser den Række af Bestemmelser, der findes i Grundloven under VII og VIII i deres Sammenhæng, og naar man gaaer ind i det Enkelte, og navnlig i de Paragraffer, som nærmest

kanne komme i Betragtning, vil man finde det klart, at de nævnte Bestemmelser i deres Umiddelbarhed og Heelhed blot gjælde om Statens egne Borgere, og ikke om Fremmede. Dette synes at ligge meget klart i Udtrykkene i § 84, hvor der tales om ikke at blive udelukket fra den fulde Nydelse af borgerlige og politiske Rettigheder, at der handles om Individuer, som i Almindelighed have borgerlige Rettigheder, men som paa Grund af deres Religion i visse Henseender hidtil have været indskrænkede, og at der altsaa ikke kan sigtes til Fremmede. Der lægges ogsaa til, at de ikke skulle „unddrage sig Opfyldelsen af nogen almindelig Borgerpligt“, og disse almindelige Borgerpligter, som her er sigtet til, paalægger man ikke Fremmede. Det er blevet sagt i Folkethinget, at Fremmede, saalænge de blive her, ere midlertidige Undersaatter eller Borgere, men det er virkelig en Misforstaaelse af det i Systemerne antagne Begreb af midlertidige Undersaatter eller Borgere, naar man her vil gjøre Anvendelse deraf. Thi det, hvori den midlertidige Borgerret og Borgerpligt bestaaer, er, at man paa den ene Side beskyttes mod Overlast og Forurettelser, og paa den anden Side, at man skal underkaste sig de Love, der ere givne, for at hegne om den almindelige Fred, men derimod paahvile der ingenlunde de Fremmede de Pligter, som paahvile Statens Borgere som saadanne. De have ingen Skatter at betale, de bidrage ikke til Landets Forsvar, og det er netop dette Slags Pligter, der tales om; men, naar man sammenligner Grundlovens § 84 med § 82, seer man netop, at den Afgift eller den Forpligtelse, der paahviler dem, der ikke høre til noget anerkjendt Religionsfund, er en Forpligtelse, som paa ingen Maade kan paahvile Fremmede, der komme ind i Landet, og allermindst Tøder. Om Skigt kan der aldrig være Tale med Hensyn til Rogen, som for et Dieblck kommer hertil, men der er ogsaa mange flere Paragraffer i Grundloven, som vilde indeholde aabenbare Urimeligheder, hvis de skulle være at forstaae ogsaa om Fremmede. Naar det saaledes hedder i § 89, at „Den, som ikke selv kan ernære sig eller Sine, og hvis Forsørgelse ikke paaligger nogen Anden, er berettiget til at erholde Hjælp af det Offentlige,